

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 8Co/50/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6123416151
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Iveta Sopková
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2025:6123416151.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Ivety Sopkovej a členiek senátu JUDr. Dariny Legerskej a JUDr. Ivce Čelkovej v spore žalobcu: Náhradné vozidlo, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 50 496 166, zastúpeného: ADVOKÁTI Müller & Dikoš, s.r.o., so sídlom Tolstého 1201/20, Žilina, IČO: 36 864 455
proti žalovanému: KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group so sídlom Štefanovičova 4, Bratislava, IČO: 00 585 441, o zaplatenie 85,85 EUR s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trenčín č. k. 81C/12/2025-135 zo dňa 13. marca 2025, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalobcovi proti žalovanému **p r i z n á v a** nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. V záhlaví identifikovaným rozsudkom, súd prvej inštancie uložil žalovanému povinnosť spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobcovi 85,85 EUR s úrokom z omeškania 8,75 % ročne z tejto sumy od 22.05.2023 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobcovi proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2. V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie popísal skutkový stav zistený vykonaným dokazovaním, právne vec posúdil podľa § 4 ods. 1, 2, 3, 4, § 11 ods. 6, 7, 8, § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (ďalej len „zákon o PZP“), § 797 ods. 3, § 427 ods. 1, 2, § 442 ods. 1, § 524 ods. 1, 2, § 525 ods. 1, 2, § 526 ods. 1 Občianskeho zákonníka a konštatoval, že žaloba, ktorej predmetom je nárok žalobkyne (ako postupníka) na zaplatenie náhrady škody voči žalovanej poisťovni, ktorá vznikla poškodenému A. B. (postupcovi) v dôsledku dopravnej nehody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla povinne zmluvne poisteného u žalovanej, z titulu vynaložených nákladov na nájom náhradného vozidla v období, keď poškodené vozidlo bolo opravované v autoservise, je dôvodná. Námietku nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu vznesenú žalovaným súd prvej inštancie vyhodnotil ako nedôvodnú. Mal preukázané, že zmluva o nájme náhradného vozidla uzatvorená medzi poškodeným a žalobkyňou obsahovala všetky zákonom stanovené náležitosti. Pohľadávka, ktorá vznikla z tohto zmluvného vzťahu, bola platne postúpená na žalobkyňu písomnou zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023 uzatvorenej medzi žalobkyňou ako postupníkom a poškodeným ako postupcom vyplýva, že ňou bola postúpená pohľadávka vo výške 445,85 EUR z titulu nároku poškodeného voči poisťovni - žalovanej podľa § 4 zákona č. 381/2001 Z. z. Nárok predstavoval účelne vynaložené náklady na nutné užívanie náhradného motorového vozidla v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 03.04.2023 na

vozidle C. D., EČ: E.. Zmluvné strany sa dohodli, že postúpenie pohľadávky je odplatné, pričom odplata za postúpenie pohľadávky je vo výške 445,85 EUR, ktorá zodpovedá faktúre č. 4672023 vystavenej Náhradným vozidlom, s.r.o., žalobkyňou ako prenajímateľom, postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla F. X G. H. G., EČ: I.. Zároveň sa zmluvné strany dohodli, že ich vzájomné nároky na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na náhradu nájomného za náhradné vozidlo sa podpisom zmluvy započítajú, pričom spoločnosť Náhradné vozidlo, s.r.o. si bude uvedenú pohľadávku vymáhať vo vlastnom mene a na vlastný účet. Listom zo dňa 24.04.2023 poškodený podľa § 526 Občianskeho zákonníka oznámil žalovanej postúpenie pohľadávky. Poškodený teda úhradu nájomného považoval za škodu, na zaplatenie ktorej jej vznikol nárok z povinného zmluvného poistenia voči žalovanej v zmysle § 4 ods. 2 písm. c) zákona č. 381/2001 Z. z. a ktoré si mohol voči žalovanej ako poisťovateľovi uplatniť priamo. Na základe tohto zákona tak vznikol záväzkovo právny vzťah medzi poškodeným a poisťovateľom (žalovanou), kde na jednej strane vystupuje poisťovateľ ako subjekt povinný poskytnúť plnenie a poškodený ako subjekt oprávnený na prijatie takéhoto plnenia. Tento nárok (pohľadávka) je spôsobilý byť predmetom postúpenia v zmysle § 524 Občianskeho zákonníka. Zo vzťahu medzi poškodeným (veriteľom) a žalovanou (dlžníkom) vznikla pohľadávka na nájomnom. Skutočnosť, že poškodený mal vo vzťahu k žalobkyňi postavenie dlžníka nebránila tomu, aby poškodený na zmluvnom základe previedol svoju pohľadávku voči žalovanej na žalobkyňu postupom súladným s § 524 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka.

V dôsledku uvedenej zmluvy o postúpení pohľadávky je daná aktívna legitímácia žalobkyne, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobkyňou ako prenajímateľom. Je nepochybné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok (rovnako rozhodnutie Krajského súdu v Trenčíne sp. zn. 16Cob/75/2019). Postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, (aj premlčaná), a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá a identifikovateľná (závery vyplývajúce z ÚS SR sp. zn. II. ÚS 165/2017). Je tiež nepochybné, že majetok poškodeného sa zmenšil. Majetkom nie sú len peniaze vo forme hotovosti, či pohľadávky voči banke, ale aj iné pohľadávky - v danom prípade pohľadávka na náhradu škody voči škodcovi. Žalobkyňa bola v tomto prípade ochotná akceptovať, aby jej poškodený za prenájom vozidla zaplatil touto pohľadávkou. U poškodeného teda došlo k zníženiu jeho aktív, keď najskôr mal vo svojom majetku pohľadávku voči škodcovi a po uzatvorení zmluvy o postúpení o túto prišiel (viď napr. uznesenie Krajského súdu Bratislava sp. zn. 3Cob 220/2017, v zmysle ktorého úhradu nájomného supluje samotné postúpenie). Na základe uvedeného súd prvej inštancie uzavrel, že postúpenie pohľadávky medzi žalobkyňou a jej právnym predchodcom (poškodeným) bolo platné a vyplýva z neho aktívna legitímácia žalobkyne v spore (rovnako skonštatoval aj Krajský súd v Trenčíne v rozhodnutí sp. zn. 8Cob/36/2019, tiež sp. zn. 16Cob/75/2019, ako aj Krajský súd Žilina sp. zn. 11Co/111/2023 zo dňa 27.02.2024). Ani samotná žalovaná nemala pochybnosť o platnosti postúpenia pohľadávky, čo vyplýva z jej správania sa, ktorá časť poistného plnenia z tejto poistnej udalosti žalobkyňi zaplatila po ukončení poistného šetrenia dňa 04.05.2023, čo mal súd preukázané oznámením o poistnom plnení. Preto žalobkyňa je aktívne vecne legitimovaná na jej uplatnenie. Otázkou aktívnej legitímácie sa zaoberali už sudy vyššieho stupňa, pričom aktívna vecná legitímácia žalobkyne v obdobných súdnych prípadoch už bola súdnou praxou ustálená (napr. rozsudok KS Žilina zo dňa 27.02.2024, sp. zn. 11Co/111/2023). Obranu žalovanej v tejto časti súd preto považoval za účelovú. Žalovaná ďalej namietala výšku žalobkyňou účtovanej dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla. Súd prvej inštancie uzavrel, že žalobkyňou účtovanú sumu 101,- EUR s DPH, t. j. 84,17 EUR bez DPH za jeden deň prenájmu náhradného motorového vozidla dojednanú medzi poškodeným a žalobkyňou v zmysle nájomnej zmluvy zo dňa 20.04.2023 a vyplývajúcu z faktúry žalobkyne č. 4672023, ktorou žalobkyňa fakturovala poškodenému za prenájom náhradného vozidla za 5 dní prenájmu náhradného vozidla sumu 505,02 EUR s DPH a 30,- EUR za pristavenie a prevzatie vozidla, t. j. 535,02 EUR, možno považovať pri danom type a značke vozidla za cenu obvyklú. Za neprimerane vysokú cenu možno považovať iba takú cenu, ktorá výrazne vybočuje z cenového pásma v danom mieste a čase. Pri posudzovaní ceny obvyklej je preto nevyhnutné vychádzať z celého cenového pásma, teda najnižších ale aj najvyšších cien, nejde však o cenu priemernú. Pokiaľ cena nájmu z tohto pásma nevybočuje, je potrebné ju akceptovať ako cenu obvyklú. Zo žalobkyňou predložených cenníkov a potvrdení viacerých požičovní vozidiel vyplynulo, že suma 101,- EUR za jeden deň prenájmu náhradného vozidla značky F. X G. H., AT nie je cena neobvyklá alebo celkom premrštená,

a preto je potrebné cenu nájmu vo výške 101,- EUR s DPH /deň považovať za cenu obvyklú, a to aj napriek tomu, že žalovaná predložila v konaní cenníky s nižšou cenou požičovného, nakoľko v zmysle už uvedeného nenahrádza sa poškodenému, resp. jeho právnomu nástupcovi, cena najnižšia, akú žalovaná našla šetrením na internete, ale cena obvyklá, ktorá nevybočuje z cenového pásma najnižších, ale aj najvyšších cien nájmu daného náhradného vozidla. Od poškodeného nemožno spravodlivo vyžadovať, aby v situácii, keď v dôsledku škodovej udalosti, ktorú nezavinil, a pri ktorej bolo poškodené jeho motorové vozidlo, riešil náhradu za svoje poškodené vozidlo tak, že bude realizovať výskum cenových relácií v rôznych autopožičovniach v závislosti od podmienok prenájmu a následne uskutoční výber najlacnejšej autopožičovne, bez ohľadu na podmienky prenájmu (napríklad vyžadovanie zloženia depozitu, určenie presnej doby nájmu náhradného vozidla a pod.). Súd poukázal na to, že neexistuje zákonná ani zmluvná povinnosť poškodeného, aby v prípade vzniku škody vyhľadával najlacnejšiu autopožičovňu. Súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalobkyňa v konaní preukázala, že žalobou uplatnený nárok predstavuje náklady účelne vynaložené za nutné a dôvodné užívanie náhradného vozidla v príčinnej súvislosti so škodou na vozidle poškodeného, z ktorých časť žalovaná neuhradila. Vzhľadom k uvedeným skutočnostiam súd žalobe vyhovel a zaviazal žalovanú na zaplatenie sumy 85,85 EUR žalobkyni, ktorá suma predstavuje rozdiel sumy vyúčtovanej za prenájom náhradného vozidla 445,85 EUR (bez DPH) a sumy už žalovanou uhradenej, t. j. 360,- EUR. Žalovaná sa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, preto vzniklo žalobkyni právo na zaplatenie úrokov z omeškania. S poukazom na právny názor uvedený v náleze Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 309/2020, priznal súd žalobkyni voči žalovanej nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 8,75 % ročne, ktorých výšku si žalobkyňa uplatnila v súlade s § 517 ods. 2 OZ v spojení s § 3 ods. 1 nar. vlády č. 87/1995 Z. z. z priznanej sumy 85,85 EUR od 22.05.2023 do zaplatenia. Žalovaná bola povinná, v súlade so zákonným ustanovením § 11 ods. 7 zákona o PZP, poskytnúť poistné plnenie do 15 dní od skončenia prešetrovania poistnej udalosti. Ku skončeniu prešetrovania poistnej udalosti došlo dňa 04.05.2023, čo výslovne uviedla žalovaná v oznámení zo dňa 05.05.2023. Žalovaná preto bola povinná poskytnúť poistné plnenie 19.05.2023 a dňom nasledujúcim, t. j. od 20.05.2023, sa dostala s plnením svojho peňažného záväzku do omeškania, pričom žalobkyňa si úrok z omeškania uplatnila až od 22.05.2023.

3. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalovaný, ktorý namietal odvolacie dôvody podľa § 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP a navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a prizná mu nárok na náhradu trov konania alebo rozsudok súdu prvej inštancie zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie. Uviedol, že súd prvej inštancie nesprávne vyhodnotil jeho námietku týkajúcu sa nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Odôvodnenie rozhodnutia súdu je v tejto časti nezrozumiteľné, nepreskúmateľné, nepresvedčivé, neúplné, ako aj vnútorne rozporné a nespĺňa požiadavky na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Súd na jednej strane odôvodnenia napadnutého rozsudku konštatuje, že zo vzťahu medzi poškodeným (veriteľom) a žalovaným (dlžníkom) mala vzniknúť pohľadávka na náhradu škody zo zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou poisteného motorového vozidla, no na strane druhej uvádza, že k úhrade faktúry a k vzniku škody malo dôjsť až uzavretím zmluvy o postúpení pohľadávky (teda že zmluva o postúpení mala byť originárnym právnym dôvodom vzniku škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla a teda vzniku pohľadávky poškodeného voči žalovanému vo výške

445,85 EUR). Nie je teda vôbec zrejmé, že či podľa súdu mal poškodený voči žalovanému ako poisťovateľovi v čase pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023 právo na výplatu poistného plnenia vo výške 445,85 EUR titulom účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla alebo či právnym dôvodom vzniku samotnej škody mala byť až samotná zmluva o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023. Ďalej uviedol, že pred uzatvorením zmluvy o postúpení pohľadávky neboli splnené zákonné podmienky podľa § 4 ods. 2 zákona o PZP, za splnenia ktorých mohlo dôjsť k vzniku nároku poškodeného voči žalovanému ako poisťovateľovi na výplatu poistného plnenia titulom účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla. Akýkoľvek nárok poškodeného voči poisťovateľovi na výplatu poistného plnenia z titulu povinného zmluvného poistenia má charakter mimozmluvného záväzku, nakoľko sa nezakladá na zmluve medzi poisťovateľom a poškodeným, ale na osobitnom zákonnom ustanovení - § 15 ods. 1 zákona o PZP. Vo vzťahu k uvedenému poukázal na rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 130/2013 zo dňa 14.02.2013 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/52/2022 zo dňa 28.02.2023. Zo vzájomnej súvislosti § 15 ods. 1 a § 4 ods. 2

písm. b) zákona o PZP vyplýva, že poisťovateľovi vzniká povinnosť nahradiť poškodenému za len taký nárok na náhradu škody, ktorý si poškodený u poisťovateľa uplatní a preukáže poisťovateľovi. Skutočná škoda mohla poškodenému v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vzniknúť až okamihom úhrady faktúry za prenájom náhradného vozidla zo dňa 24.04.2023 žalobcovi ako prenajímateľovi vozidla; vyžadovala sa teda reálna úhrada tohto nájomného poškodeným prenajímateľovi vozidla. V danom prípade škoda poškodenému nevznikla už momentom prenajatia náhradného vozidla (alebo momentom vystavenia faktúry za nájomné), ale až momentom úhrady tohto nájomného, teda vynaložením nákladov na prenájom náhradného vozidla (uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 14Co/73/5024 zo dňa 24.09.2024. Pojem „skutočná škoda“ sa dlhodobo interpretuje tak, že musí ísť o zmenšenie majetkového stavu poškodeného (R 55/1971), či iné znehodnotenie existujúceho majetkového stavu poškodeného (R 28/2007). Nepostačuje zvýšenie pasív. Ak dlžník nezaplatil dlžnú čiastku svojmu veriteľovi, nemôže úspešne uplatniť nárok na ich náhradu z titulu zodpovednej tretej osoby za škodu, pretože mu škoda zatiaľ nevznikla, samotná existencia pohľadávky veriteľa voči dlžníkovi ani súdne rozhodnutie o povinnosti dlžníka zaplatiť dlh nie je totiž skutočnou škodou ani ušlým ziskom. Teda až v okamihu úhrady nájomného žalobcovi ako prenajímateľovi by poškodenému vznikol voči poistenému škodcovi nárok na náhradu škody, pričom poškodený by mal právo voľby, či by sa uspokojenia domáhal priamo voči poistenému škodcovi alebo voči po poisťovateľovi poisteného škodcu. V danom prípade poškodený faktúru za prenájom náhradného vozidla žalobcovi ako prenajímateľovi pred uzatvorením zmluvy

o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023 neuhradil, a preto poškodený nemohol úspešne uplatňovať nárok na náhradu škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla a to ani voči samotnému poistenému škodcovi, pretože mu škoda vo výške 445,85 EUR v súvislosti

s prenájomom náhradného vozidla nevznikla. Vzhľadom na to nie je pravdivé tvrdenie uvádzané v bode 1 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023, podľa ktorého by poškodený mal mať voči žalovanému ako poisťovateľovi peňažnú pohľadávku vo výške 445,85 EUR bez DPH z titulu náhrady účelne vynaložených nákladov za nutné používanie náhradného vozidla

v príčinnej súvislosti so škodou zo dňa 03.04.2023. Poškodený pred uzatvorením zmluvy

o postúpení pohľadávky nemal právo na plnenie voči samotnému poistenému škodcovi spočívajúce v nároku na náhradu škody titulom účelne a nevyhnutne vynaložených nákladov

v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla vo výške 445,85 EUR, ktorú by bol býval oprávnený platne postúpil na iný subjekt. Poškodený nemohol ani len voči samotnému poistenému škodcovi postúpiť nárok na náhradu tejto škody ako akúsi budúcu pohľadávku, pretože škoda musí v čase, kedy sa poškodený od škodcu domáha nároku na náhradu škody, už reálne existujúca, nielen hypotetická, s možnosťou jej vzniku v budúcnosti. Z rovnakých dôvodov nebolo možné v rámci zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023 platne dojednať odplatu za postúpenie vo výške 445,85 EUR bez DPH. V tomto smere poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4MCdo/23/2008 zo dňa 21.12.2009, podľa ktorého skutočná škoda predstavuje ujmu nastalú (vzniklú), nie ujmu, ktorá by hypoteticky mohla vzniknúť v budúcnosti. Rovnako Ústavný súd SR v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 446/2015 zo dňa 04.11.2015 uviedol, že vznik škody musí preukazovať poškodený, právo na náhradu vznikne až vtedy, keď škoda skutočne vznikla. Opätovne dodal, že priamy nárok poškodeného voči žalovanému ako poisťovateľovi sa zakladá na § 15 ods. 1 zákona o PZP, tento patrí len špeciálnemu subjektu, teda poškodenému. Zo vzájomnej súvislosti § 2 písm. g) a § 15 ods. 1 zákona o PZP vyplýva, že právo priamo uplatniť daný nárok na náhradu škody voči poisťovateľovi patrí výlučne len poškodenému, nie žalobcovi ako obchodnej spoločnosti, ktorej predmetom podnikania je prenájom náhradných vozidiel. Žalobca nie je poškodeným podľa

§ 2 písm. g) zákona o PZP, ale je len poskytovateľom služby v podobe prenájmu náhradného vozidla. Poistený škodca ani žalovaný ako poisťovateľ zasa naopak nie sú účastníkmi nájomného záväzkového vzťahu medzi žalobcom ako prenajímateľom a poškodeným ako nájomcom. Žalovaný opätovne poukázal aj na to, že v danom prípade nemohlo dôjsť

k platnému započítaniu pohľadávok podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023, a teda ide o absolútne neplatný právny úkon. Právny úkon započítania je len právnou konštrukciou, pri ktorej k žiadnemu skutočnému plneniu, a teda ani k skutočnému zmenšeniu majetkovej sféry poškodeného nedochádza, dochádza tu len k zániku vzájomných pohľadávok a záväzkov. Právny úkon započítania je ekvivalentný právny úkon (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/84/2020 zo dňa 27.10.2021), pri ktorom je na strane každého účastníka dohody o započítaní strata pohľadávok (aktív) kompenzovaná v rovnakom rozsahu stratou záväzkov (pasív), pričom pri ekvivalentných právnych úkonoch je známe, že pri nich nikdy nedochádza k objektívnemu zmenšeniu majetku (rozhodnutie Ústavného súdu SR

sp. zn. IV. ÚS 275/2013 zo dňa 23.05.2013). Právny úkon započítania nemožno vo všeobecnosti považovať za iný spôsob alebo inú formu splnenia dlhu, ide o spôsob zániku nesplneného záväzku, pri ktorom naopak dvojité plnenie odpadá, preto právnu úpravu splnenia dlhu nemožno analogicky použiť na započítanie pohľadávok. Taký výklad § 580 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého by vznik škody v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla mal byť viazaný na právny úkon započítania podľa bodu 5 zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023, predstavuje neprípustné zmiešavanie, respektíve zamieňanie spôsobu zániku záväzku započítaním so spôsobom zániku záväzku splnením. Súd prvej inštancie sa v rozsudku nevysporiadal s veľkou časťou argumentácie žalovaného, týkajúcej sa absencie vecnej legitímácie sporových strán uvedenej v písomnom vyjadrení žalovaného, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces. Čo sa týka posúdenia primeranosti dennej sadzby v súvislosti s prenájomom náhradného vozidla, zotrval na argumentácii v písomných vyjadreniach podaných počas prvoinštančného konania. Súd prvej inštancie dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a vec nesprávne právne posúdil. Doložením cenníkov zo strany žalovaného rozporoval dennú sadzbu vo výške 101 EUR pôvodne dojednanú v zmluve o nájme medzi žalobcom a poškodeným, preto došlo k presunu dôkazného bremena na žalobcu, aby riadne preukázal, že denná sadzba vo výške 101 EUR pri celkovej dĺžke nájmu 5 dní bola primeraná. Žalovaný tiež účinným spôsobom rozporoval cenníky doložené žalobcom k jeho replike. Žalobca k podaniu zo dňa 06.03.2022 doložil ďalšie cenníky autopožičovní, ktorými sa snažil preukázať primeranosť dennej sadzby vo výške 101 EUR za deň za prenájom daného typu motorového vozidla pri celkovej dĺžke nájmu 5 dní. Uvedené však z týchto cenníkov nevyplýva. Z cenníka požičovne RAI vyplýva, že denná sadzba za prenájom motorového vozidla daného typu je pri dĺžke nájmu 5 dní 79,- EUR. V cenníku spoločnosti SETCar sa nachádza motorové vozidlo Mercedes Benz, ktoré predstavuje luxusné vozidlo strednej triedy SUV, pričom havarované vozidlo Volvo nepatrí medzi luxusné vozidlo strednej triedy SUV. Čo sa týka cenníka, na ktorom sa nachádza motorové vozidlo Audi Q3, je uvedená cena nájmu za 1 deň, ale tento cenník nemožno považovať za relevantný dôkazný prostriedok preukazujúci primeranosť dennej sadzby pri celkovej dĺžke nájmu 5 dní. Jednotlivé dôkazy týkajúce sa primeranosti dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla neboli zo strany súdu hodnotené v súlade s požiadavkami podľa § 191 CSP ani v súlade so základnými zásadami, ktorými sa spravuje civilné sporové konanie. Posúdenie primeranosti dennej sadzby za prenájom náhradného vozidla zo strany súdu sa javí ako svojvoľné a arbitrárne. Súd prvej inštancie takýmto spôsobom hodnotenia dôkazov porušil rovnosť strán ako integrálnu súčasť práva na spravodlivé súdne konanie. Súd pri posudzovaní nároku vôbec nezohľadnil postavenie žalobcu ako podnikateľského subjektu, ktorý celý prenájom organizoval, čím porušil právo žalovaného na spravodlivý proces.

4. Žalobca v písomnom vyjadrení k odvolaniu zo dňa 21.05.2025 navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil a priznal mu nárok na náhradu trov konania. Uviedol, že napadnuté rozhodnutie považuje za vecne správne. Súd prvej inštancie sa v odôvodnení rozhodnutia dostatočne zaoberal spornými skutočnosťami, argumentáciou a dôkazmi strán, pričom dôkazy a námietky strán sporu vyhodnotil podľa svojej úvahy. Skutočnosť, že súd nevyhodnotil dôkazy podľa predstáv žalovaného nezakladá automaticky záver o nesprávnosti skutkových zistení. V celom rozsahu sa stotožnil s rozhodnutím súdu prvej inštancie, ktoré je plne súladné s charakterom, účelom a povahou povinného zmluvného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorových vozidiel. Žalovaným prezentované skutkové a právne okolnosti v odvolaní neodôvodňujú zmenu rozhodnutia alebo zamietnutie uplatneného nároku. Procesná obrana žalovaného vo vzťahu k námietke aktívnej vecnej legitímácie je v rozpore s jeho postupom - šetrením poistnej udalosti, keďže sám žalovaný postúpenú pohľadávku žalobcovi čiastočne plnil a až v priebehu súdneho konania spochybnil aktívnu legitímáciu na strane žalobcu a nedôvodnosť započítania pohľadávok.

Z tohto je zrejmé, že námietky žalovaného sú účelové. V danom prípade boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škodu, pričom povaha postúpenej pohľadávky sa postúpením nemení. Poškodenému v dôsledku nutnej potreby prenajať si náhradné vozidlo vznikol voči žalobcovi ako prenajímateľovi záväzok preukazovaný vystavenou faktúrou, ktorý poškodený vysporiadal spôsobom nahrádzajúcim plnenie - započítaním vzájomných pohľadávok s prenajímateľom, so súčasným postúpením práva poškodeného nájomcu uplatniť si nárok titulom nákladov na prenájom vozidla priamo prenajímateľom voči poisťovni. Účastníci zmluvy o prenájme vozidla sa dohodli, že nájomca svoj záväzok zaplatiť nájomné

a prenajímateľ svoj záväzok zaplatiť cenu za postúpenú budúcu pohľadávku vysporiadajú započítaním, aby sa tak predišlo dvojitému plneniu. Skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade faktúry započítaním nespôsobuje rozpor

s § 524 Občianskeho zákonníka či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla. Zákonný nárok na náhradu nákladov účelne vynaložených na prenájom náhradného vozidla voči žalovanému zostáva zachovaný, zmenila sa len osoba oprávnená domáhať sa uspokojenia pohľadávky. Postúpenie pohľadávky podľa rozhodovacej praxe všeobecných súdov neodporuje zákonu. Išlo pritom o odplatné postúpenie pohľadávky. Aktívna vecná legitímácia žalobcu v obdobných sporoch bola ustálená a viacerými súdmi, a to aj vo vzťahu k žalovanému, napríklad rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 8Co/24/2020 zo dňa 27.03.2020, sp. zn. 8Co/53/2021 zo dňa 28.05.2021. V súdnej veci došlo k platnému postúpeniu pohľadávky, v dôsledku čoho došlo k vzájomnému zápočtu nároku na úhradu fakturovaného nájomného a nároku na zaplatenie odplaty za postúpenie. Nadobudnutím postúpenej pohľadávky sa žalobca stal aktívne vecne legitimovaným subjektom na jej uplatnenie. Započítaním predmetných pohľadávok nedošlo - ako tvrdí žalovaný - k zániku pohľadávky, ktorú už nemožno voči žalovanému vymáhať. Žalovaným formulované dôvody, na ktorých zakladá svoju námietku, žalobca považuje za nesprávne a právne irelevantné. Žalovaný v podstate tvrdí, že na to, aby žalobca mohol voči nemu uplatňovať nárok na náhradu škody, musel by poškodený najskôr zrealizovať úhradu faktúry za nájom náhradného vozidla

v prospech žalobcu a tento by následne mohol nadobudnúť postúpenú pohľadávku na náhradu škody. Súčasne dokonca tvrdí, že dohodou o započítaní vzájomných pohľadávok predmetné pohľadávky zanikli, čo podľa žalovaného vedie k tomu, že nárok poškodeného na náhradu škody titulom nákladov na náhradné vozidlo nevznikol, nemohol vzniknúť, a tak nemohlo dôjsť ani k postúpeniu pohľadávky na žalobcu. Uvedená úvaha žalovaného nemôže obstať. Splnenie záväzku je jedným zo spôsobov jeho zániku, rovnako ako zánik záväzku jeho započítaním.

V zmysle argumentácie žalovaného by potom aj splnenie záväzku, zaplatenie faktúry

v prospech žalobcu, znamenalo zánik záväzku, a teda nemožnosť postúpenia pohľadávky na žalobcu. Inštitút započítania umožňuje, aby subjekty, ktoré sú vzájomnými dlžníkmi, zbytočne nerealizovali úhradu jeden druhému. Len pri striktnom prístupe k uplatňovaniu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (tie isté bankovky a mince) vrátil. Krajský súd v Žiline v rozsudku sp. zn. 10Co/7/2021 zo dňa 30.06.2021 konštatoval, že vedome v tejto súvislosti používa mierne zveličenie, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v rámci kontraktčných procesov odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické ako aj právnické osoby permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018. Započítanie je teda nutné chápať ako ekvivalent platby. Pokiaľ došlo k započítaniu, išlo o úhradu vzájomných pohľadávok. Na žalobcu bola platne postúpená pohľadávka poškodeného na úhradu nákladov na nájom náhradného vozidla, ktoré vznikli v dôsledku škodovej udalosti zapríčinennej poisťovňou žalovaného a žalobca je oprávnený túto uplatniť priamo voči poisťovni, teda žalovanému, ktorý je v spore pasívne vecne legitimovaný s poukazom na § 15 ods. 1 zákona o PZP. Pokiaľ ide

o účelnosť nákladov na prenájom náhradného vozidla, domnieval sa, že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k správnym skutkovým zisteniam. Prenájom porovnateľného náhradného vozidla považuje súčasná judikatúra za skutočnú škodu, ktorá poškodenému vznikla v dôsledku poisťovnej udalosti a ktorú bolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci do pôvodného stavu, a nie aritmetický priemer alebo individuálne výpočty žalovaného o možnej výške nájomného vo vybranom okruhu požičovní prostredníctvom internetu. Podstatné je iba to, či výška denného nájomného výrazne neprekračuje výšku obvyklej ceny prenájmu obdobných vozidiel v danom čase a mieste za porovnateľné osobné motorové vozidlo. V skutkových okolnostiach daného prípadu je zrejmé, že doba nájmu nebola ani nemohla byť vopred dojednaná na konkrétnu dĺžku, keďže doba užívania náhradného vozidla bola závislá od doby vykonania opravy

a úhrady ceny. Žalobcom účtovaná výška denného nájomného je cenou primeranou, neprekračuje výšku obvyklej ceny za prenájom obdobných vozidiel v danom čase a mieste. Žalovaný nepreukázal ako dospel k záveru o primeranosti denného nájomného vo výške

66 EUR s DPH. Vzhľadom na rozhodovacia prax súdov Slovenskej republiky nie je žalovaný spôsobilý obhájiť svoje tvrdenia ohľadom zneužívania povinného zmluvného poistenia žalobcom, ktoré žalobca považuje za urážlivé a neadekvátne. Žalobca je podnikateľský subjekt, ktorý svojim klientom ponúka komplexné služby a podniká v súlade so zákonnými ustanoveniami.

5. Žalovaný sa písomne vyjadril podaním zo dňa 18.06.2025 a zdôraznil, že odvolaním sa domáha ochrany základných práv a ochrany zákonnosti ako takej. V dôsledku absolútne svojvoľného a nesprávneho výkladu hmotnoprávných ustanovení Občianskeho zákonníka a príslušných ustanovení zákona o PZP súd dospel k nesprávnemu záveru, že žalobca má aktívnu vecnú legitímáciu na uplatnenie nároku v súdnom konaní. V dôsledku zjavných excesov zo strany súdu pri posúdení otázky aktívnej legitímácie došlo podľa žalovaného jednak k porušeniu jeho práva na spravodlivé súdne konanie ako aj k porušeniu jeho vlastníckeho práva, ktoré práva sú chránené Ústavou SR. Zotrval na argumentácii uvedenej v odvolaní, pričom zdôraznil, že považuje za neprípustné, aby akákoľvek zmluva o postúpení pohľadávky bola originárnym právnym dôvodom vzniku pohľadávky, ktorá ňou má byť postupovaná. Pokiaľ žalobca poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/220/2017 zo dňa 17.01.2018, výklad krajského súdu považuje žalovaný za extrémne rozporný so zásadou spravodlivosti, nerešpektujúci systematiku právnych noriem Občianskeho zákonníka a odchyľujúci sa od významu a účelu týchto právnych noriem. Pokiaľ žalobca argumentuje, že žalovaný postúpenú pohľadávku čiastočne plnil, žalovaný nemal možnosť účinným spôsobom spochybníť postúpenie pohľadávky, pretože zmluvu o postúpení pohľadávky môže vo všeobecnosti vyhlásiť za neplatnú výlučne súd. Žalovaný nemal inú možnosť ako považovať postúpenie za platné a pristúpiť k likvidácii uplatneného nároku. Súd je preto v rámci súdneho konania povinný ex offa prihliadať na námietky žalovaného, týkajúce sa neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023.

6. Žalobca v podaní zo dňa 07.07.2025 zotrval na svojich doterajších vyjadreniach a argumentácii v konaní. Argumentácia žalovaného ohľadne nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu nemá oporu v ustanoveniach Občianskeho zákonníka. Poškodený a žalobca konali pri postúpení pohľadávky započítaním vzájomných pohľadávok v súlade so zákonom. Bez akýchkoľvek pochybností boli naplnené základné predpoklady vzniku zodpovednosti za škody a k účinkom platného postúpenia pohľadávky jednoznačne došlo momentom uzatvorenia zmluvy o postúpení pohľadávky. Žalovanému sa nedeje žiadna neprávosť; nahrádza škodu, ktorá vznikla konaním jeho poisťovňa v dôsledku škodovej udalosti na vozidle poškodeného, ktoré poškodený nemohol počas jeho opravy užívať a bol nútený vozidlo si prenajať. Ide práve o naplnenie účelu povinného zmluvného poisťovania, keď náklady spojené so škodovou udalosťou hradí priamo poisťovňa a nie poškodený alebo škodca, ktorý je poisťovňou a platí poisťovňu žalovanému.

7. Ďalšie písomné vyjadrenia vo veci podané neboli.

8. Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací, preskúmal vec v intenciách ustanovení § 379 a § 380 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), t. j. v medziach podaného odvolania a jeho dôvodov.

9. V zmysle ustanovenia § 385 ods. 1 CSP nebolo potrebné na prejednanie odvolania žalovaného nariaďovať pojednávanie.

10. V zmysle § 378 ods. 1 CSP na konanie na odvolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak.

11. Odvolací súd je v zásade viazaný rozsahom odvolania (§ 379 CSP) a odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

13. Podľa § 387 ods. 2 CSP ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

14. Žalovaný vo svojom odvolaní deklaroval odvolacie dôvody spočívajúce v tom, že súd prvej inštancie nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a nesprávne vec právne posúdil (§ 365 ods. 1 písm. b/, f/ a h/ CSP).

15. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b/ CSP treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré tak zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou práva. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti strán sporu, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, na predvídateľnosť rozhodnutia, na zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

16. Podstata odvolacieho dôvodu vyplývajúceho z ust. § 365 ods. 1 písm. f/ CSP (súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam) spočíva v nesprávnom postupe súdu prvej inštancie pri hodnotení výsledkov dokazovania dôsledkom čoho je, že súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplynuli, alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané, alebo vyplynuli z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

17. Právnym posúdením v zmysle odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. h/ CSP je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery.

18. Za aplikácie § 380 ods. 2 CSP posudzoval odvolací súd v prvom rade z úradnej povinnosti, či konanie pred súdom prvej inštancie nie je zaťažené vadou, ktorá sa týka procesných podmienok. Posúdením procesného postupu súdu prvej inštancie v konaní, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci, a ktorý zistil odvolací súd preskúmaním predloženého súdneho spisu, odvolací súd uvádza, že v konaní nezistil procesné vady zakladajúce dôvody pre zrušenie rozhodnutia podľa § 389 ods. 1 písm. a/ CSP. Vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania.

19. Čo sa týka žalovaným namietaného odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. b/ CSP, vychádzajúc z obsahu súdneho spisu možno v prvom rade konštatovať, že súd prvej inštancie dodržal v konaní procesné predpisy upravujúce procesný postup o povinnom poučení strany v spore o procesných právach a o procesných povinnostiach, o predvolávaní na nariadené pojednávania za účelom prejednania veci, pri vykonávaní dokazovania a procesný postup pred skončením dokazovania. Odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie zodpovedá kritériám odôvodnenia rozsudku podľa § 220 ods. 2 až 4 CSP. Odvolací súd zdôrazňuje, že Ústavný súd SR v tomto smere konštatoval, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (rozhodnutie sp. zn. IV. ÚS 115/03 zo dňa 03.07.2003). V rozhodnutí sp. zn. IV. ÚS 358/09 zo dňa 15.10.2009 Ústavný súd SR uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (nález sp. zn. II. ÚS 410/06 zo dňa 02.08.2007). Súd prvej inštancie v ods. 1, 2 napadnutého rozsudku uviedol, čoho sa žalobca domáha a aké dôkazy žalobca k žalobe pripojil, v ods. 3 a 5 popísal procesnú obranu žalovaného a v ods. 4 a 6 reakciu žalobcu na ňu. V ods. 7 napadnutého rozsudku popísal, ktoré dôkazy v konaní vykonal a v odsekoch 8 až 18 aké skutkové okolnosti z nich zistil. V ods. 19 až 27 uviedol

zákonne ustanovenia, podľa ktorých vec posudzoval a v ods. 28 až 33 sa jasne, zrozumiteľne a podrobne vysporiadal so všetkými podstatnými skutkovými tvrdeniami a právnymi argumentami vo veci, ktoré jasne a zreteľne špecifikoval, uviedol, ako vyhodnotil vykonané dôkazy a ako na danú vec aplikoval relevantnú právnu úpravu. Z týchto dôvodov mal odvolací súd za nedôvodnú odvoláciu námietku žalovaného ohľadne nedostatku odôvodnenia napadnutého rozsudku.

20. Z obsahu odvolacích námietok je pritom zrejmé, že žalovaný považuje za porušenie práva na spravodlivý proces skutkové a právne posúdenie súdom prvej inštancie v jeho neprospech. Je však potrebné uvedomiť si, že sporové konanie je konaním, kde vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej-ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom však nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces.

21. Čo sa týka odvolacích dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. f/ a h/ CSP, odvolací súd ich podrobne preskúmal a v plnom rozsahu sa stotožňuje so skutkovými i právnymi závermi súdu prvej inštancie. Súd prvej inštancie vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na správne zistenie skutkového stavu veci, dospel k správnym skutkovým záverom, ktoré majú oporu vo vykonaných dôkazoch. Hodnotenie vykonaných dôkazov obsahuje úvahy súdu prvej inštancie, ktoré majú logickú postupnosť a oporu v skutkových zisteniach. Súd prvej inštancie zistený skutkový stav podriadil pod príslušné právne normy, ktoré vo veci aplikoval a túto aplikáciu vyjadril svojím myšlienkovým postupom. Odvolací súd je toho názoru, že formulácie použité súdom prvej inštancie v odôvodnení rozsudku sú určité a zrozumiteľné, odôvodnenie je ako celok presvedčivé a z hľadiska obsahu spĺňa aj kvalitatívnu požiadavku. Odvolací súd sa

v celom rozsahu stotožňuje so skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie, ako aj s jeho právnym posúdením. Prijaté právne závery súd prvej inštancie náležite vysvetlil spôsobom, z ktorého je zrejmé, akými úvahami sa riadil. Z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu, vo vzťahu k čomu odvolací súd poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v zmysle ust. § 387 ods. 2 CSP.

22. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a vo vzťahu ku konkrétnym odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd dodáva:

23. Žalovaný v priebehu sporu ako aj v podanom odvolaní opakovane spochybňuje aktívnu legitimitáciu žalobcu z dôvodu absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky z poškodeného na žalobcu. Súd prvej inštancie správne posúdil, že v dôsledku zmluvy o postúpení pohľadávky je daná aktívna legitimitácia žalobcu, nakoľko predmetnou zmluvou došlo jednak k postúpeniu pohľadávky a zároveň k vysporiadaniu záväzkov medzi poškodeným ako nájomcom a žalobcom ako prenajímateľom náhradného vozidla, ktoré bol poškodený nútený si prenajať v dôsledku nemožnosti užívať svoje poškodené vozidlo pristené na opravu. Je nesporné, že predmetná pohľadávka mohla byť predmetom postúpenia, pretože predmetom postúpenia bol nárok na náhradu škody, ktorý vznikol poškodenému ako následok dopravnej nehody, pričom postúpená pohľadávka mala charakter budúcej pohľadávky, keďže jej vznik bol viazaný na ďalšie právne úkony, ktoré sú obsahom danej zmluvy, a to odplatosť postúpenia a vzájomné započítanie pohľadávok. Zo zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023 nepochybne vyplýva predmet - pohľadávka poškodeného vo výške 445,85 EUR bez DPH voči žalovanému, pričom postúpenie pohľadávky je odplatné za odplatu vo výške 445,85 EUR bez DPH, ktorá suma zároveň zodpovedá nájomnému za prenájom náhradného vozidla poškodeným, ktoré nájomné bolo poškodenému vyúčtované faktúrou č. 4672023 vystavenou žalobcom ako prenajímateľom (535,02 EUR s DPH). V bode č. 5. zmluvy sa zmluvné strany dohodli, že si vzájomné nároky - na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájomného za náhradné vozidlo, započítavajú.

24. V zmysle § 524 a nasl. Občianskeho zákonníka môže byť postúpená iba existujúca pohľadávka, aj premlčaná, a tiež budúca pohľadávka, pokiaľ je určitá, identifikovateľná.

25. Z uznesenia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. II ÚS 165/2017 vyplýva, že "podmienkou platnosti zmluvy je, aby išlo o existujúcu, určitú a identifikovanú pohľadávku". S poukazom na uvedené preto súd prvej inštancie správne konštatoval, že postúpenie pohľadávky medzi žalobcom a poškodeným bolo platné a vyplýva z neho aktívna vecná legitímácia žalobcu v spore.

26. V prejednávanej veci bolo nepochybne preukázané a v konaní medzi stranami nebolo sporné, že dňa 03.04.2023 došlo k škodovej udalosti, pri ktorej bola spôsobená škoda na motorovom vozidle poškodeného A. B.. Škodová udalosť bola spôsobená prevádzkou motorového vozidla, ktoré bolo v čase dopravnej nehody povinne zmluvne poistené pre prípad zodpovednosti za škodu spôsobenú pri prevádzke motorového vozidla u žalovaného ako poisťovne. V dôsledku škodovej udalosti bol poškodený nútený dať svoje motorové vozidlo opraviť, pričom oprava poškodeného vozidla bola vykonaná v období od 20.04.2023 do 24.04.2023. Poškodený za účelom zabezpečenia svojich potrieb dňa 20.04.2023 uzatvoril so žalobcom zmluvu o nájme č. 441/2023, ktorej predmetom bol nájom náhradného motorového vozidla a to v období od 20.04.2023 do 24.04.2023. Po ukončení doby trvania nájmu náhradného vozidla vystavil žalobca poškodenému faktúru č. 4672023 za prenájom motorového vozidla počas 5 dní na sumu 535,02 EUR (s DPH). Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 24.04.2023 následne poškodený previedol svoju pohľadávku vo výške 445,85 EUR bez DPH voči žalovanej za odplatu 445,85 EUR bez DPH žalobcovi a zmluvné strany si zároveň dohodli, že si vzájomné nároky - na úhradu odplaty za postúpenie pohľadávky a na úhradu nájmného za náhradné vozidlo, započítavajú. Listom zo dňa 24.04.2023 potom poškodený postúpenie svojej pohľadávky oznámil žalovanému. V následnom oznámení

o poistnom plnení zo dňa 05.05.2023 žalovaný žalobcovi oznámil, že ukončil šetrenie poistnej udalosti a na fakturovanú sumu za prenájom náhradného motorového vozidla priznal poistné plnenie za 5 dní prenájomu v sume 360,- EUR (66,- EUR za deň).

27. Pokiaľ ide o poskytnuté poistné plnenie, toto má byť v takom rozsahu, aby poškodenému bola nahradená škoda v rozsahu, ktorý je preukázaný. Občiansky zákonník určuje rozsah škody § 442 Občianskeho zákonníka. Občiansky zákonník pritom nedefinuje pojem "skutočná škoda". Podľa ustálenej judikatúry sa pod skutočnou škodou rozumie ujma, ktorá predstavuje zmenšenie majetku poškodeného a je objektívne vyjadriteľná peniazmi. Ide

o určenie rozdielu v hodnote poškodeného majetku pred spôsobením škody a po spôsobiť škody (R 55/1971); inak sa škoda definuje aj ako ujma (vyjadriteľná v peniazoch), spočívajúca v zničení, strate, zmenšení alebo znehodnotení veci a predstavujúca majetkové hodnoty, potrebné na uvedenie do predchádzajúceho stavu. Za skutočnú škodu sa považuje škoda, ktorá sa prejaví v majetkovej sfére poškodeného tým, že došlo k zmenšeniu jeho majetku. Predstavuje tak náklady vyjadrené v peňažnej forme, ktoré sú potrebné na uvedenie do pôvodného stavu alebo aj náklady, ktoré boli navyše vynaložené v porovnaní so stavom, ktorý tu bol bez škodnej udalosti.

28. Z ustálenej judikatúry vyplýva, že poškodený má nárok na náhradné vozidlo len za podmienky, ak je jeho zapožičanie nevyhnutne potrebné a zároveň, že náklady na takéto zapožičanie sú vynaložené nutne a účelne. Riešenie otázky, či náklady za nájom náhradného vozidla boli nutné a účelné, závisí na posúdení konkrétnych okolností prípadu. Vzhľadom ku konkrétnym skutkovým okolnostiam sa posudzuje, po akú dlhú dobu bolo obstaranie náhradného vozidla nutné a účelné. Vychádza sa totiž z toho, že zmyslom a účelom poskytnutia náhradného vozidla je zachovanie určitého životného štandardu poškodeného v situácii, keď dôjde k čiastočnému, resp. totálnemu poškodeniu (zničeniu) vozidla. Poskytnutím náhradného vozidla nie je poškodený ponechaný v tiesni a umožní sa mu viesť čo do kvality obdobný život ako pred škodovou udalosťou, resp. dopravnou nehodou. Využívanie náhradného vozidla nemôže byť celkom bezbrehé a vždy musí byť splnená podmienka účelnosti jeho využitia.

29. V danom prípade však pred súdom prvej inštancie bolo preukázané, že na strane poškodeného sa jednalo o účelne a nutne vynaložené náklady na prenájom náhradného motorového vozidla v trvaní 5 dní, po ktorú dobu trvala oprava poškodeného motorového vozidla, pričom k zapožičaniu náhradného motorového vozidla došlo v príčinnej súvislosti so škodovou udalosťou zo dňa 03.04.2023. Odvolací súd zdôrazňuje, že poškodený si náhradné vozidlo prenajal iba na obdobie, kedy sa jeho poškodené vozidlo nachádzalo v servise a dĺžku opravy ovplyvniť nemohol. Účelnosť prenájomu náhradného vozidla zo strany poškodeného, vrátane doby nájmu, bola podľa odvolacieho súdu jednoznačná. Objektívnosť potreby náhradného motorového vozidla vyjadril žalovaný aj tým, že časť týchto nákladov poškodenému preplatil.

30. Čo sa týka výšky poistného plnenia zo strany žalovaného, bolo preukázané, že žalovaný priznal žalobcovi poistné plnenie 360,- EUR, teda v sume dennej sadzby za prenájom vozidla 66,- EUR za deň. V odvolaní namietal, že žalobca uplatnenú sumu nájomného 101,- EUR za deň, za ktorú mal poškodený zmluvne prenajaté náhradné motorové vozidlo, nepreukázal, pričom naopak žalovaný cenníkmi preukázal, že obdobné motorové vozidlo bolo možné na dobu 5 dní požičať i za nižšiu sumu (napr. 48,10 EUR/den, 55,- EUR/den, 59,- EUR/den – cenníky, ktoré boli prílohou odporu žalovaného). Z obsahu spisu je zrejmé, že žalobca k vyjadreniu k odporu žalovaného predložil cenníky, podľa ktorých obdobné motorové vozidlo bolo možné požičať za 83,- EUR až 150,- EUR denne. Cenníky boli súdom prvej inštancie vykonané ako dôkaz a súd z nich pri rozhodovaní vychádzal (ods. 17 a 18 odôvodnenia napadnutého rozsudku). Na základe výsledkov dokazovania vykonaného súdom prvej inštancie tak odvolací súd konštatuje, že uplatnenú sumu nájomného 101,- EUR za deň, za ktorú mal poškodený zmluvne prenajaté náhradné motorové vozidlo z dôvodu opravy svojho poškodeného motorového vozidla, možno považovať za primeranú, ako to urobil súd prvej inštancie. Ako uviedol už súd prvej inštancie, neexistuje totiž zákonná ani zmluvná povinnosť poškodeného, aby hľadal najlacnejšiu požičovňu, resp. robil preukázateľne výber medzi požičovňami podľa podmienok, ktoré ponúkajú, pretože v opačnom prípade by išlo o neprimerané zaťažovanie poškodeného, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poistnou udalosťou je pre neho výrazne obmedzujúcim stavom. V danom prípade bolo poškodenému poskytnuté do nájmu celkom zjavne vozidlo porovnateľnej triedy s poškodeným vozidlom. Je tiež nepochybné, že poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo nie vlastným zavinením, ale zavinením klienta žalovaného, pričom náhradné vozidlo využíval na ten istý účel, ako svoje vlastné. Prenájom porovnateľného náhradného vozidla považuje súčasná judikatúra za skutočnú škodu, ktorá poškodenému vznikla v dôsledku poistnej udalosti a ktorú bolo potrebné vynaložiť na uvedenie veci do pôvodného stavu, nie za aritmetický priemer resp. individuálne výpočty žalovaného o možnej (predpokladanej) výške nájomného v náhodne vybranom okruhu požičovní.

31. Vzhľadom na vyššie uvedené bol potom správny záver súdu prvej inštancie o tom, že žalobca má nárok aj na zvyšnú sumu vo výške 85,85 EUR, ktorá bola vynaložená na úhradu nájomného za náhradné vozidlo.

32. Odvolací súd nezistil ani opodstatnenosť tvrdenia žalovaného o arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia súdu prvej inštancie. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa súd natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam.

Z napadnutého rozsudku ale nevyplýva jednostrannosť, ktorá by zakladala svojevôľu alebo znamenala aplikáciu príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov popierajúcu ich účel, podstatu a zmysel. Odôvodnenie napadnutého rozsudku dalo jasnú a zrozumiteľnú odpoveď na to, akými úvahami sa riadil súd prvej inštancie pri prijímaní záveru o opodstatnenosti uplatneného nároku žalobcu a nedôvodnosti procesnej obrany žalovaného v konaní. Skutočnosť, že žalovaný sa s názorom súdu prvej inštancie nestotožňuje, nemôže sama o sebe viesť k záveru o svojoľnosti či arbitrárnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie.

33. Za skutkovo a právne správny považuje odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie aj vo výroku o úroku z omeškania z priznanej sumy a o náhrade trov konania, o ktorých rozhodol súd prvej inštancie, pričom svoje rozhodnutie jasne a zrozumiteľne odôvodnil.

34. Na základe uvedeného odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP.

35. Podľa § 396 ods. 1 CSP ustanovenia o trovách konania pred súdom prvej inštancie sa použijú aj na odvolacie konanie.

36. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

37. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

38. Keďže žalobca bol v odvolacom konaní plne úspešný, patrí mu voči neúspešnému žalovanému podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1, § 262 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov odvolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

39. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule (§ 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP):

- dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu

c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP)

- dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu

b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

- dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP)

- dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 CSP)

- v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh, § 428 CSP)

- dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom (okrem prípadov podľa § 429 ods. 2 CSP). Dovolateľ má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).